

Ս Ս Յ Ո Ւ Ծ Ո Յ

Եթէ մարդերը բոլոր Քեզ ուրացան կամալին,
Քեզ պաշտելու տեղ եթէ ոսկի հորքեր պաշտեցին,
Եթէ երբեք գիտուններն խորհուրդներով իրենց վէս
Տալ կեանք մը հեծ մարդերուն յաւակնեցան առանց Քեզ,

Եթէ մոռցան Քեզ նոյնիսկ անուն մը որ մը քիմ
Խորաններուդ առջեւ ճուրք ուխտերն իրենց վնասական
Ի գին ամէն զրկանքի հետեւելու Քու շաղիմ,
Ու գայրեցան՝ զաջած նիւթին փաղէն մոզական,

Բայց, Տէր, ներէ՛ դուն իրենց, ու քող կեանքը վերստին
Սնունդ խմածն իր վստահ արտերէն ներս բոլորին,
Ու չերեւի ապագան ա՛յստան անյոյս, ա՛յստան մութ ...

Զօրաւորներն աշխարհի, բռնակալները անգութ,
Իրենց մեղքի բեռան տակ, լսէ, ի՞նչպէս կը հեծնն,
Ու Տէր, զբա՛լ լոկ իրենց, «գի ոչ գիտնն գիւնչ գործեն»:

Կ՝ԱՏԾԷ ԱՊՏԻԼ

Կ'արժէ՛ ապրիլ կեանքը այս, նորէն կ'ըսեմ եւ անգիտչ,
Թէպէտ բանի, ամսորի համբաներէն անցնի ան,
Թէպէտ միշտ, սուգ, կոծ ու դառ լոկ մեր բաժինը ըլլան,
Կ'արժէ՛ ապրիլ երբ ունինք առողջ հոգի, հանդա՛ւս խիղն:

Ու կը սիրեմ կեանքն այսօր իր էութեամբը համակ,
Ի՞նչ վայր երբ դեռ կը կոտորան ինծի տուած վերքերն իր,
Ինչպէս կոյս մը արփազեղ մենք կը սիրենք հակառակ
Կոտորաններուն իր անհամ, հմայմաներուն դառապիր:

Կեանքի սիրոյն զուգընթաց, եւ կ'ափսոսամ բանկազին
Ինձմէ անդարձ բաժնուող մասնակներուն վրայ կեանքին,
Յարգը որոնց պիտի ու՛շ տուէր հանգնալ ինձ, աւա՛ղ ...

Զի զսա՛ծ եմ կեանքին մէջ եւ ա՛լ խմածս մը վստահ,
Որ զիս կ'ընէ յուսալից, փայլեա՛ւ ամուր ու անվախ,
Ու այդ յոյսով երջանիկ՝ եւ այս տալը կը հիւսեմ ...:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ